

har jeg ogsaa givet min Tilslutning til disse Udtalelser —, at vi benytte Lejligheden til fremdeles at sige, at vi virkelig have et stærkt Ønske om, at man snarest mulig maatte blive færdig i Kommissionen.

Jeg vil dernæst gøre den Bemærkning over for det ærede Medlem, at hans Tale, bortset fra, hvad han begyndte med at sige om Udenrigspolitik, og hvad han sluttede med at sige om Forsvarskommissionen, i øvrigt bar Vidnesbyrd om, at han fandt noget behageligt i at staa i en Stilling, som ikke gav Ansvar, men hvor han kunde betragte det hele, medens han selv var udenfor. Jeg vil ikke citere det noksom bekendte Ord, som Læreren brugte, da Børnene sloges, men noget i den Retning synes jeg nok, der laa i hans Udtalelser. Jeg blev noget forbavset over, at det ærede Medlem i sin Tale kunde nævne et Ord som „Ansvarsfølelse“. Det var ganske vist ikke i Forbindelse med hans og Meningsfællers Stilling herinde paa Rigsdagen. Det var om Ansvarsfølelsen ude blandt Vælgerne, han talte. Men det forbavsede mig, at han i det hele taget kunde komme til at tale om Ansvarsfølelse samtidig med, at hele hans Tale bar Præget af, at han stod som Ordfører for en Gruppe, der følte sig uden for Ansvar. Jeg tror ikke, at den Gruppes Mænd eller Ordførere ere de rette til at tale om Ansvarsfølelse efter den Stilling, de i Øjeblikket indtage, og efter den Stilling, som de ogsaa efter det ærede Medlems Udtalelser synes at ville stille i Udsigt som deres fremdeles.

Jeg kommer nu til de Udtalelser, der faldt i Gaar, og skal begynde med, hvad der fremkom fra Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Det vil erindres, at han i Begyndelsen af sin Tale var luttet Elskværdighed over for Ministeriet og strømmede over af Taksigelser for de mange udmærkede Ting, der fandtes paa det foreliggende Finanslovsforslag. Der var forhøjede Understøttelser under Ministeriets Understøttelseskasser, forhøjede Understøttelser til dem, der hidtil have staaet og staa med de laveste Understøttelser; der var Ferier til Statsbanefunktionærer og Postbude, ja, endog Forhøjelsen af Forsvarsvæsenets Budget var han i og for sig tilfreds med.

At han sluttede med at sige, at det alt sammen var en Følge af det Arbejde, som han og hans Parti havde udført, er saa selvfølgelig, at han ikke havde haft behov at sige det, vi vidste i Forvejen, at dette maatte komme, dette, at alt det gode, der findes paa Finansloven, som forresten paa enhver som helst anden Lov, er den socialdemokratiske Gruppes Fortjeneste, og at det er denne, der har Æren af, at det kommer frem.

Men det ærede Medlem havde alligevel en Anke over det foreliggende Finanslovsforslag, idet Indtægtssiden viste, at man tog med en mild og nænsom Haand paa de velstillede og formuende i Samfundet, medens noget andet viste sig at være Tilfældet lige over for de mindre velstillede, thi der var det ikke længere den milde Haand, den nænsomme Haand, men der var det den haarde Haand, der kom frem. Den Tale have vi ogsaa hørt mange Gange. Vi have hørt den ved Finanslovens første Behandlinger, og vi have hørt den ved Finanslovens tredje Behandlinger. Dette, at der i Aar ligesom et Par tidligere Aar findes mellem Indtægterne et Beløb af op imod 9 Mill. Kr., der udskrives paa Formue- og Indkomst — paa Indkomsten efter stigende Skala — afholder ikke det ærede Medlem fra fremdeles at paastaa, at Indtægtssiden viser, at man tager med mild og nænsom Haand paa de velstillede i Samfundet. Jeg skal være den sidste til at nægte, at der endnu er noget tilbage at ønske i Retning af; at Statens Indtægter maatte indgaa efter en mere retfærdig Maalestok og paa et mere retfærdigt Grundlag, end Tilfældet er i Øjeblikket. Men jeg synes alligevel, at man kunde forlange, at det ærede Medlem skulde anerkende, at der kommer en Indtægt paa op imod 9 Mill. Kr. ind paa den, som jeg antager, han ogsaa mener, mest retfærdige Maade, og at han i alt Fald vilde huske paa det, naar han kritiserer Indtægtssiden.

Efter at det ærede Medlem er kommen ind paa Talen om den haarde Haand, der vises over for de mindre velstillede i Samfundet — og han sigter jo der, som han selv siger, til Toldskatterne —, gaar han rask videre i den Gade: saa faa vi alt det opfrisket, som vi i denne Sommer have hørt mangfoldige Gange, alt hvad der